

3. PERHOSTEN KERÄILY

Koska Suomessa on kaiken kaikkiaan lähes 3000 perhoslajia, aloittelijan kannattaa keskittyä aluksi vain muutamiin lajiryhmiin. Niin sanotut suurperhoset (päiväperhoset, mittarit, yökköset, kiitäjät, kehrääjät, nirkot ja siilikkäät) ovat helppoja niin perhosten määrittämisen kuin käsittelynkin suhteen, joten niistä on helppo aloittaa harrastusta. Muutaman kesän jälkeen kannattaa harkita harrastuksen laajentamista vähitellen muihinkin perhosryhmiin eli niin sanottuihin pikkuperhosiin. Näihin ryhmiin kuuluvat mm. punatäplät, pussikkaat, kääriäiset, koisat, juuriperhoset, kärsäkoit, jäytjäkoit ja pussikoit. Suurperhosista löytyy hyvin suomenkielistä kirjallisuutta, mutta useimmissa muissa perhosryhmissä täytyy turvautua ulkomaiseen määrittyskirjallisuuteen. Mallikokoelman tai kokeneen harrastajan apu on tässäkin suureksi avuksi.

Paitsi perhosten keräilyä kokoelmaa varten, perhosharrastus voi olla vaikkapa valokuvaamista, perhosten tarkkailua tai toukkien kasvattamista. Silti perhostutkimukseen syventyminen vaatii lähes poikkeuksetta yksilöiden tallettamista. Jo pelkästään lajinmääritys voi vaatia huolellisia toimenpiteitä, mikä ei onnistu maasto-oloissa elävää perhosta tarkasteltaessa. Perhosyksilöitä tarvitaan usein myös myöhemmin tehtäviin tutkimuksiin. Siksi perhosten kerääminen kokoelmiin on tarpeen, kunhan pitää huolen siitä, että talletettu yksilö on asianmukaisesti käsitelty ja etiketöity, sillä ilman löytötietoja perhosyksilö on tieteellisesti arvoton. Useat yksityiskokoelmat päätyvät lopulta julkisiin kokoelmiin, esimerkiksi eläinmuseoihin, jolloin niistä voi olla suurtakin hyötyä.